

РЕШЕНИЕ

№ 16093

гр. София, 27.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 01.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **1071** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. чл. 26, ал. 12 от ЗЧРБ.

Производството е образувано по жалба на „БОЖАН“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място], [улица], ет. 2 срещу отказ рег. № 5364р-126/05.01.2026 г. за издаване на заинтересованата страна М. О., [дата на раждане] , гражданин на Турция, съд адр. [населено място], [улица], ет. 2 на разрешение за продължително пребиваване в Република България на основание чл. 24и от Закон за чужденците в Република България, издаден от зам. Директора на „Дирекция миграция“ към Министерство на вътрешните работи. Отказът е издаден на основание чл. 26, ал. 2 във вр. чл. 24и, ал. 11 от ЗЧРБ във вр. чл. 15, ал. 1 от ЗТМТМ, доколкото е взето предвид отрицателно становище № СМ-24762/10.12.2025 г. на Агенция по заетостта. Жалбоподателят твърди незаконосъобразност на даденото становище на АЗ и съответно незаконосъобразност на издадения отказ, поради което моли отмяна на последния. Претендира деловодни разноски.

Ответникът зам. Директора на „Дирекция миграция“ към Министерство на вътрешните работи оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Претендира деловодни разноски.

Заинтересованата страна М. О., [дата на раждане] , гражданин на Турция, съд адр. [населено място], [улица], ет. 2 не взима становище.

Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взима становище.

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което следва да се разгледа по същество. Съдът приема, че жалбоподателят, като работодател и заявител по процесния отказ за предоставяне на разрешение за продължително пребиваване в Република България на основание чл. 24и от Закон за чужденците в Република България на физическо лице, с което е сключил

трудова договор, е заинтересована страна по смисъла на чл. 153, ал. 1 от АПК и има правен интерес да обжалва акта.

Настоящият състав приема, че е компетентен да разгледа спора на основание чл. 133, ал. 2, изр. посл. , доколкото заинтересованата страна е посочена в обжалвания акт и е чужденец със седалище в чужбина.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Страните не спорят, че със заявление рег. № 537300-2573/09.09.2025 г. жалбоподателят е поискал от зам. директора на „Дирекция миграция“ към Министерство на вътрешните работи, на основание чл. 24и от ЗЧРБ, да издаде разрешение за продължително пребиваване в Република България, за да работи по трудово правоотношение със заинтересованата страна М. О.. По така подаденото заявление е издаден отказ рег. № 5364р-126/05.01.2026 г. от зам. Директора на „Дирекция миграция“ към Министерство на вътрешните работи. Отказът е издаден на основание чл. 26, ал. 2 във вр. чл. 24и, ал. 11 от ЗЧРБ във вр. чл. 15, ал. 1 от ЗТМТМ, доколкото е взето предвид отрицателно становище № СМ-24762/10.12.2025 г. на Агенция по заетостта. Съдът приема, че процесният административен акт – отказ е издаден в необходимата форма и от компетентен орган по смисъла на чл. 26и, ал. 17 от ЗЧРБ и заповед № 5364з-4651/08.10.2015 г. на Директора на „Дирекция миграция“ към Министерство на вътрешните работи.

Правилно в обжалвания отказ е прието, че съгласно чл. 24и, ал. 1 от ЗЧРБ разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/200, като съгласно чл. 15, ал. 1 от ЗТМТМ достъп до пазара на труда с Единно разрешение за пребиваване и работа се разрешава от Министерството на вътрешните работи след получено положително писмено становище от изпълнителния директор на Агенцията по заетостта. Правилно е прието от административния орган, че становището на АЗ е задължително условие за издаване на разрешението от органите на МВР, които действат при обвързана компетентност. Следва да се посочи, обаче, че отрицателното становище на АЗ е волеизявление и действие по смисъла на чл. 21, ал. 5 от АПК, което е част от производството по издаване на разрешение от директора на Дирекция "Миграция", като окончателен индивидуален административен акт, който подлежи на оспорване по реда на АПК. Следователно, законосъобразността на становището е предмет на съдебен контрол в настоящето производство. Доколкото то е основание за постановения отказ, то незаконосъобразността на становището на АЗ влече и незаконосъобразност на акта на зам. директора на Дирекция "Миграция". В този смисъл са принципните съображения по Решение № 8151 от 13.06.2014 г. на ВАС по адм. д. № 4656/2014 г., VII о., докладчик съдията К. А..

С обжалвания акт административният орган взима предвид, че в процедурата по чл. 15, ал. 1 от ЗТМТМ отрицателното становище е изготвено на база на приложените документи към заявлението. Документите са разгледани, но не обосновават основателност на искането. Взето е предвид, че с писмо рег. № 536400-94212/21.10.2025 г. на ответника, във връзка с писмо рег. № М-21374/2/13.10.2025 г. на АЗ до последния, заявителят е информиран за неотстранени нередовности, както следва: съгласно чл. 24и, ал. 5, т. 4 от ЗЧРБ, към заявлението си работодателят обосновки и копия от обяви в местни и национални средства за масова информация и интернет. Установено е, че е приложена подробна обосновка, в която са посочени редица длъжности, но не и тази за която е подадено заявлението – „общ работник строителства на

сгради“, както и липса на анализ за липсата на кадри в тази насоченост. Видно от заявлението, заявлението № 537300-2573/09.09.2025 г. , посочената в него длъжност е за „общ работник в строителството, код 93130001“. Във връзка с представяне на документи, които съответстват на заявлението между заявителя и АЗ е проведена кореспонденция, като под л.л. №№ 52-54 е представено такава подробна обосновка за длъжността. Това не е взето предвид от административния орган, който се мотивира като преписва отрицателното становище, че заявителят следва да представи нова обосновка за длъжността „общ работник строителство на сгради“.

В т. 2 от процесния отказ административния орган взема предвид, че съгласно чл. 24и, ал. 5, т. 9 от ЗЧРБ, към заявлението се прилага заверено от работодателя копие на срочен трудов договор, сключен по реда на българското право, с посочена място на работа за конкретната длъжност, с посочен срок, подписан от страните и влизащ в сила от датата на получаване на документа за пребиваване на работника-чужденец. Правилно се съобразява, че съгласно чл. 2, ал. 4 от ППЗТМТМ в трудовия договор следва да се определят задълженията на страните относно разходите за квартира, медицинско лечение, застраховки, транспорт от и до държавата, където е обичайното местоживее на работника – гражданин на трета държава. Въз основа на това се посочва, че в трудовия договор не се посочва конкретния обект, където ще работи чужденецът. Видно от приложената административна преписка, такъв трудов договор е представен в рамките на административното производство – л.л. №№ 84-85, като конкретно е посочено, че местоработата е „река Д., участък км. 501.800 – 501.100 км в района на остров Люляк, общ. Р., обл. Р.“. Този договор съдържа уговорки, съгласно изискванията на чл. 2, ал. 4 от ППЗТМТМ, както и уговорка, че влиза в сила след разрешаването на пребиваването. Това не е взето предвид от административния орган, който се мотивира като преписва отрицателното становище, че заявителят следва да представи нов трудов договор с горепосоченото съдържание.

В заключение, в обжалваният акт се мотивира, като преписва становището, че при преглед на приложените по преписката документи, след дадените указания жалбоподателят отново представя обосновка, в която отново фигурират няколко длъжности – „общ работник“ и „общ работник строителство на сгради“. Дори да се приеме, че разликата в наименованието на длъжностите е съществена от гледна точка на длъжностите им характеристики, което съдът не приема, то горе се изложиха мотиви, че процесното заявление № 537300-2573/09.09.2025 г. е за длъжността „общ работник в строителството, код 93130001“, за което е представена обосновка. В този смисъл, неоснователно е съображението по обжалвания отказ, че жалбоподателят е подал нови обосновки и трудови договори за длъжността общ работник, с които не е изпълнил дадените му указания. Напротив, в рамките на дадените му указания по административното производство, жалбоподателят е представил необходимите документи по форма и съдържание за длъжността по заявлението му № 537300-2573/09.09.2025 г. „общ работник в строителството, код 93130001“.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е основателна.

С оглед на това, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, преписката следва да се изпрати на административния орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявление рег. № 537300-2573/09.09.2025 г. административният орган следва да извърши отново процедурата по чл. 24и от ЗЧРБ за длъжността по заявлението - „общ работник в строителството, код 93130001“.

На основание чл. 143, ал. 1 от АПК, ответната администрация следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя сумата от 536,85 евро деловодни разноски.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ , по жалба на „БОЖАН“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място], [улица], ет. 2, отказ рег. № 5364р-126/05.01.2026 г. за издаване на заинтересованата страна М. О., [дата на раждане] , гражданин на Турция, съд адр. [населено място], [улица], ет. 2 на разрешение за продължително пребиваване в Република България на основание чл. 24и от Закон за чужденците в Република България, издаден от зам. Директора на „Дирекция миграция“ към Министерство на вътрешните работи.

ИЗПРАЩА делото като преписка на зам. Директора на „Дирекция миграция“ към Министерство на вътрешните работи за ново произнасяне в едномесечен срок и както е указано в мотивите на настоящото решение, по заявление рег. № 537300-2573/09.09.2025 г.

ОСЪЖДА ДИРЕКЦИЯ „МИГРАЦИЯ“- МИНИСТРЕСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ да заплати на жалбоподателя „БОЖАН“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място], [улица], ет. 2, на осн. чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 536,85 евро деловодни разноски.

Решението е постановено при участието на заинтересована страна М. О., [дата на раждане] , гражданин на Турция, съд адр. [населено място], [улица], ет. 2.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.